

Özeleştiri Yeniden Başlasam

– Sinan Ceylan · 05 Mayıs 2020

Yeniden Başlasam

Ne kasırgaların çılgılığı inletmiş geceyi,
Ne yıldırımlar düşmüş,
Kulakları çınlatırcasına naralar haykırarak...
Ne de bulutlar ağlamış sel olup yeryüzünü
tufanla boğarcasına.

O ki;
Hiç bir olağanüstü olay vuku bulmamış ben doğarken...

Basık, köhne bir evde;
Anamın sancılarının sesiyle kabartmışım
kulaklarımı dünyaya.

Bebekliğimde;
Herkesi hayretler de bırakacak sözler sarf etmemişim.
Uçurtmanın planını çizmemiş örneğin,
Atlı karıncanın projesini düşünmemiş,
Adam olacak çocuk imajının yaratıcısı olmamışım...

Eğitim yıllarım da pek parlak geçmiş diyemem.
Okuma yazmayı üç yaşında sökmemişim,
Her dönem sonunda;
Yeşil, bez gergili iftihar panosunda ismim olmamış.
Ne milyonları sürüklemişim peşimden fikirlerimle,
Ne de sansayonel eylemlerle ifade edememişim teorilerimi.

Şöyle dönüp geçmişin izlerine bakıyorum da;
Yoklar yumağını elimin tersi ile bir kenara ittiğimde
Gözle görünür pek te bi şey kalmıyor
- yaşadım diyebileceğim.
Aynen çaresizliğin içe sindirmiş düşüncedeki,
- bugünler gibi,
Ve muhtemelen yaşanacak;
- yarınlar gibi...

Şimdi;

Geçmişimle küçük hesaplaşmaların içinde buluyorum kendimi.
Özgün düşüncelerimin yoğrulduğu yakın tarihli ders alınması gereken yanlışlar,
Mazimin o kadar çok gerisine düşmüş ki;
Yarım kalmış tanımlamalar bile, bütünsel doğruları temelden sarsar nitelikte.

Sözde delikanlılığın raconu ile,
Komşu kızına vurulmayı yasaklamışım gönlüme.
Betimsel mahalle namusu kavramı,
Duygularımı sımsıkı kavramış ve susturmuş pranga misali...

Üç - beş arkadaş toplandığımızda;
Ezilen halklara aydınlık yarınlr planlayıp,
Devrimci güneşler doğurtmuşuz karanlık emperyalizmin üzerine.

Ağır sigara dumanı,
Eyleme dökülmeyen idealist fikirler trafiği,
Ve çoğu zaman,
Boş cümleler kalabalığından öte gitmeyen,
Birlikteliklerin vermiş olduğu yoğunluktan sıyrılıp
Atınca kendimizi sokağın ortasına;
Gördüğümüz aynı ama acı gerçek karşısında susup dona kalmışız.

Kaderci olmamayı savundum her zaman.
Zorlanılarak elde edilecek imkanların,
ihtimaller dahilinde bulunduğu gerçeğini sabitledim beynime.
Hareket ivmesi kazanmamış hiç bir düşüncenin,
Altının yanındaki teneke kadar değeri olmadığını savundum.
Arkadaşlarımı ikna etmiş olabilirim,
Ama;
Hep eksik kalan bir şeyler vardı tanımlayamadığım.
Hayata adaptasyonda fikirlerin yetersizliği,
İnsanların dürüst olmadığından kaynaklıydı.
Belki, benim de...
İşte bunu kabullenemiyor,
İnatla güvenme gereğine inanıyordum.

Duygularımı;

Her seferinde mantığının gerisinde tutup
Objektif doğrularla özdeşmeyi düşündüm.
Ne zamanki duygularım ağır bastı,
Gördüm!
Ortaya çıkan tablo neredeyse picasso şaheseri niteliğindedi.

Şimdi kendi kendime söylendiğimde oluyor.
Yeniden!
Sıfırdan başlamak mümkün olsaydı hayata...
Sevgi üzerine yine diker miydim fikir ağaçlarımı?
Sadece aşk üzerine döndürebilir miydim idealizm çarkını?
Yüreğimdaki acının kangren olmasına müsaade eder miydim?
Ve nasırlı bakış açım olur muydu karşıt düşüncelere...

Belki de;
İlk baharın,
İlk çiçeklerinin okşadığı yüreğimin sesi ile gördüğüm ilk kıza vurulabilirdim.
Beş dakika sonra bir diğerine...
İkisinin görüntüsü de benliğimden silindiğinde,
İlk defa oluyormuş gibi üçüncüsüne...

Daha ayrımsal bakmazdım belki ötekileştirdiklerime.
Ozan Arif'i de dinlerdim,
Nihal Atsız'ı da okurdum.
Nefret etmezdim Maxsim Gorki'den, Alexander Puşkin'den...
Kızmazdım; Hitler'e, Mussolini'ye, Mao'ya, Pinoche' ye...

Kendimi de sevmeye daha çok zaman ayırır,
Yüreğime hakettiği değeri verirdim...

Dönüşü olmayan yolun milyonlarca yolcusundan biriyim maalesef.
Ok yayı terk ettikten sonra,
Artık inisiyatif okçunun elinden çıkmıştır.
Her ne kadar hedef saptamasında yanlışlık yapsa da....

Şimdi;
Keşkelerime kazmış olduğum çukura doğru,
Düşünce yükleriyle giderken görüyorum ayaklarımı.
Hani önlem alamadan,

On iki şiddetinde bir depremle sarsılsa tüm bedenim.
Yıkılsa,
Kale misali yıkılmaz sabit fikirlerim, ön yargılarım...

Yeniden başlasam,
Hatalardan çıkardığım dersler ve sevgilerin gücü ile.
Seni de sevsem umacım; kendimi de...
Hatayı bağışlasam, sorgulamadan.
Karda koşarken çıplak ayaklarla komşu kızına vurulsam,
Alnıma yapıştırılacak yaftayı umursamadan.
Küfretmesem, ağızımdaki sigarayı söndüren yağmura,
Düştüğüm toprağı intizarsız kucaklayabilsem,
Kurşunlanmayacak gibi, bilinç altı hasretlerimi sevsem,
ve
Ölümü sevsem;
Yarım kalmamış bir şey bırakma rahatlığıyla...

Yeniden başlasam...